Dosarul nr. 2-16219/2023

H O T Ă R Â R E
în numele legii

Dispozitivul hotărârii pronunţat
la data de 5 august 2024 municipiul Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Centru
instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător Eugenia Culinca
Grefier Vanesa Malcic

examinând în şedinţă publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva ***** cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, dezminţirea informaţiei, repararea prejudiciului moral şi compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t :

Argumentele participanţilor la proces

La data de 4 august 2023, ***** a sesizat Judecătoria Chişinău, sediul Centru cu cerere de chemare în judecată împotriva *****, prin care a solicitat constatarea caracterului ilicit al faptelor/afirmaţiilor/invectivelor pârâtei prin care s-a adus atigere demnităţii, onoarei şi reputaţiei reclamantei: „*****

obligarea pârâtei de a şterge definitiv şi fără posibilitatea de recuperare materialelel defăimatoare publicate la adresa reclamantei pe reţeau de socializare „Facebook” şi „Instagram”, obligarea de a se abţine de mai săvârşi fapte de aceeaşi natură, indiferent de mijloace, în viitor;

obligarea pârâtei la publicarea, a considerentelor şi dispozitivvului hotprîrii judecătoreşti pe pagina contului „*****” de pe reţeau de socializare „Facebook”, pe pagina contului „*****” de pe reţeau de socializare „Instagram”;

obligarea pîrîtei de a dezminţi informaţia denigratoare şi defăimătoare, prin care a fost lezată onoarea şi demnitatea profesională, prin următoarea acţiune: pârâta să publice pe pagina contului „*****” de pe reţeau de socializare „Facebook”, pe pagina contului „*****” de pe reţeau de socializare „Instagram” următoarele declaraţii, în aceleaşi împrejurări şi auditoriu precum la publicarea alegaţiilor din 26 mai 2023 cu următorul text: „*****

obligarea pârâtei de a informa în prealabil reclamanta despre daa şi ora publicării dezminţirii şi scuzelor;

încasarea din contul pârâtei ***** în beneficiul reclamantei ***** prejudiciul moral suportat în mărime de 50.000 lei, pentru afirmaţiile defăimătoare/jignitoare făcute;

adjudecarea din contul pârâtei în beneficiul reclamantei cheltuielile de judecată suportate.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a indicat că, deţine titlu de doctor în ştiinţe medicale, cu titlu ştiinţific de conferenţiar cercetător în obstetrică şi ginecologie, cu stagiu de muncă de 30 ani, activează în calitate de obstetrician-ginecolog în cadrul Clinicii medicale „Repromed”.

Menţionează că, pârâta deţine o pagină pe reţeaua de socializare „Facebook”, sub denumirea „*****” deschisă pe contul său de utilizator. Remarcă faptul că, această pagină de pe „Facebook” este una publică, şi prin urmare poate fi vizualizată de oricine, iar la data redactării acţiunii avea o audienţă de 536 de persoane.

Mai indică, reclamanta că, pârâta deţine şi o pagină pe reţeaua de socializare „Instagram” sub denumirea „*****”, care la fel este publică şi pe care are o audienţă, la data redactării acţiunii, de 3291 de persoane. Aceste conturi erau sincronizate la apariţia postărilor.

Atrage atenţia instanţei asupra faptului că, la data de 26 mai 2023, ***** (alias ***** – identitate folosită pe „Facebook” şi ***** – folosită pe „Instagram”), conştientizând caracterul fals şi defăimător al afirmaţiilor, prevăzând urmările şi dorind în mod conştient survenirea acestor urmări, a făcut o serie de postări cu referire la persoana reclamantei folosind expresii jignitoare, făcând afirmaţii neadevărate cu scopul vădit de a-i denigra în public, de a-i ştirbi onoarea, demnitatea şi reputaţia. În particular, pârâta a folosit următoarele alegaţii jignitoare şi calomnioase: „*****

Menţionează reclamanta că, a aflat despre aceste postări ale pârâtei la data de 26 mai 2023, fiindu-i transmise de către colegii de serviciu, membrii de familie, dar şi unii pacienţi. Consideră că impactul respectivelor alegaţii defăimătoare au avut un rol impunător, fiind o persoană notorie, cunoscută în rândul medicilor naţionali, cât şi internaţionali, studenţilor din cadrul USFMF Nicolae Testemiţanu, dar şi un număr impunător de pacienţi. Astfel că, prin defăimare i-au fost cauzate suferinţe psihice de o gravitate considerabilă, deoarece a fost lezată onoarea, demnitatea, reputaţia profesională şi imaginea în societate în calitate de medic, doctor în medicină, conferenţiar, cercetător în obstetrică şi ginecologie, dar şi ca persoană privată.

Subliniază reclamanta că, prin faptele sale pârâta a adus atingere atât dreptului său la imagine proprie, dar şi a demnităţii sale, atât prin expresiile ofensatoare şi utilizate cu sens peiorativ, cât şi prin neadevărurile răspândite în mediul public despre reclamantă.

În vederea soluţionării litigiului pe cale extrajudiciară, reclamanta a indicat că, la data de 14 iunie 2023, a expediat în adresa pârâtei o cerere prealabilă, care a fost recepţionată de acesta la data de 29 iunie 2023, dar care a rămas fără soluţionare.

În drept acţiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 16, 43 şi 1998 Cod civil, art. 2, 3, 7 şi 17 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010.

Prin încheierea din 11 august 2023, cererea de chemare în judecată depusă de ***** a fost primită în procedură contencioasă, cu stabilirea termenului de examinare a cauzei.

În faza de pregătire pentru dezbateri judiciare, reprezentantul pârâtei *****, avocatul Nicolae Chiriac a înaintat cerere privind aplicarea excepţiei de tardivitate, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată depusă de ***** împotriva ***** cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, ca fiind depusă tardiv, cu compensarea din contul ***** în beneficiul ***** a tuturor cheltuielilor de judecată suportate în prezentul proces.

Prin încheierea din 10 iunie 2024, excepţia de tardivitate înaintată de avocatul Nicolae Chiriac, în interesele pârâtei *****, a fost respinsă ca neîntemeiată.

În cadrul examinării cauzei în fond, în şedinţă de judecată, reprezentantul reclamantei *****, avocatul ***** a susţinut cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acţiunii.

În şedinţă de judecată, pârâta *****, fiind citată în mod legal, nu s-a prezentat, interesele acesteia fiind reprezentate de avocatul Nicolae Chiriac.

Avocatul Nicolae Chiriac, în şedinţă de judecată a pledat pentru respingerea cererii de chemare în judecată depusă de ***** ca neîntemeiată, considerând că, acţiunea înaintată de reclamantă este formulată greşit, faţă de pârâtul necorespunzător, iar informaţia care se pretinde că poartă un caracter ofensator, fiind una falsă, în realitate nu poate fi considerată ca defăimătoare şi care lezează demnitatea şi reputaţia profesională.

Aprecierea instanţei

Audiind părţile, studiind materialele cauzei, apreciind pretenţiile formulate în acţiune în raport cu probele prezentate, administrându-le pertinenţa şi temeinicia prin prisma prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanţa de judecată consideră cererea de chemare în judecată înaintată de reclamantă ca fiind neîntemeiată şi care urmează a fi respinsă integral din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.*

Conform art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.*

Ţinând cont de pretenţiile înaintate de reclamantă în faţa instanţei şi circumstanţele elucidate în şedinţe de judecată, instanţa consideră că, raportului juridic litigios dedus judecăţii îi sunt aplicabile prevederile art. 32 alin. (1) şi (2) din Constituţia Republicii Moldova, potrivit căruia oricărui cetăţean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil, iar libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

Art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010 dă o explicaţie următoarelor semnificaţii: *defăimare* – răspândire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei;

răspândire a informaţiei – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptând persoana lezată);

informaţie – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine;

fapt – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită;

judecată de valoare – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit;

judecată de valoare fără substrat factologic suficient – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate;

injurie – exprimare verbală, scrisă sau nonverbală care ofensează intenţionat persoana şi care contravine normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică;

interes public – interes al societăţii (şi nu simpla curiozitate a indivizilor) faţă de evenimentele ce ţin de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau faţă de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societăţii sau al unei părţi a ei;

persoană publică – persoană care exercită funcţii publice sau o altă persoană care, datorită statutului, poziţiei sociale sau altor circumstanţe, trezeşte interesul public;

mass-media – mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum şi jurnalistul;

investigaţie jurnalistică – cercetare rezonabilă a faptelor de către mass-media pentru realizarea unui material jurnalistic;

rectificare – corectare benevolă, din proprie iniţiativă sau la cerere, a faptelor care au fost prezentate greşit;

dezminţire – infirmare a relatărilor defăimătoare cu privire la fapte care nu corespund realităţii;

replică – răspuns al persoanei lezate la opiniile exprimate într-un material răspândit de mass-media;

scuze – declaraţie prin care persoana îşi exprimă regretul pentru injurie sau pentru informaţii despre viaţa privată şi de familie.

Prevederile art. 3 alin.(1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, statuează că, *orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei.*

În acelaşi timp, instanţa relevă că potrivit alin. (1) şi (2) al art. 7 din această lege, *orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspândirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie.*

Conform art. 7 alin. (3)-(5) din aceiaşi lege, *persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(2) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat. Persoana lezată prin răspândirea unor judecăţi de valoare poate fi restabilită în drepturi, dacă judecăţile de valoare cumulează următoarele condiţii: a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; b) au un caracter defăimător; c) permit identificarea persoanei vizate de informaţie. Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin.(4) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, sau publicarea unei replici, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat.*

Precum se constată din cererea de chemare în judecată, şi reclamanta a invocat aceste prevederi legale ca circumstanţe de drept, în întemeierea pretenţiilor sale.

Instanţa de judecată reţine că, la originea acestei cauze civile se află postările sub formă de text, pretins a fi plasate de pârâtă, *la data 26 mai 2023*, pe reţele de socializare „Facebook" şi „Instagram", cu următorul conţinut: „*****

Instanţa de judecată notează că, partea reclamantă a explicat că, a făcut cunoştinţă cu aceste postări fiindu-i transmise de către colegii de serviciu, membrii familiei şi pacienţi, astfel întru probarea acestora au fost prezentate capturi de ecran, extrase la data de *3 august 2023, ora 13:53 - 13:54*, sub formă de imagini – IMG-6212.JPG, IMG-6213.JPG, IMG-6214.JPG, IMG-6215.JPG (f.d. 16-19).

De către partea reclamantă nu au fost identificaţi expeditorii acestor mesaje sub formă de capturi de ecran şi perioada de timp în care i-au fost expediate aceste postări pentru cunoştinţă.

În acelaşi timp, instanţa de judecată reţine că, din probele prezentate, şi anume, din capturile de ecran extrase din mesageria unei aplicaţii telefonice, nu poate fi identificată sursa acestor postări, pe care anume reţele de socializare au fost plasate aceste postări. Or, deşi reclamanta indică că, postările menţionate au fost plasate pe reţelele de socializare „Facebook" şi „Instagram", în acest sens nu au fost prezentate capturi de ecran extrase direct din aceste aplicaţii, la data indicată de reclamantă, fiind anexate înscrisuri cu screenshot-uri extrase la o altă dată, din alte aplicaţii care nu pot fi identificate.

De altfel, reclamanta nu a prezentat suficient suport probatoriu, care ar demonstra cu certitudine că, contul de profil „*****" de pe reţelele de publice „Facebook" şi „Instagram", la data când se pretinde să fie răspândită informaţia defăimătoare şi denigratoare, aparţinea şi era administrată de către pârâta *****. Astfel, instanţa de judecată consideră declarative şi lipsite de suport probatoriu afirmaţiile părţii reclamante precum că, la data menţionată, pârâta deţinea o pagină pe reţeaua de socializare „Facebook", sub denumirea „*****" deschisă pe contul său de utilizator şi avea o audienţă de 536 de persoane, şi o pagină pe reţeaua de socializare „Instagram" sub denumirea „*****", cu o audienţă de 3291 de persoane.

Este important de menţionat, că partea reclamantă nu a determinat mai multe semne distinctive (informaţie de profil, poze, istoricul paginii de profil) care ar, permite instanţei de judecată, dar şi oricărei persoane care accesează spaţiul public al internetului, să identifice

persoana care a plasat postările menţionate, unicul semn de identificare, fiind determinat, numele de familie şi prenumele Liudmila Sorici, care parţial coincide cu numele de familie şi prenumele pârâtei *****.

Aici, instanţa de judecată va reţine ca întemeiate criticile părţii pârâte privind lipsa de acţiuni întreprinse de partea reclamantă de prezentare a probelor care ar face posibilă identificarea persoanei care a răspândit informaţia defăimătoare, în condiţiile în care partea pârâtă afirmă că, contul de profil „*****” nu-i aparţinea pârâtei, cea din urmă având un alt cont de profil „*****”, care conţine mai multe semne de identificare a pârâtei *****.

În împrejurările expuse, având la bază probatoriul prezentat de reclamantă, nu poate fi stabilit de către cine au fost răspândite alegaţiile relatate, implicit, în speţă, nu sunt întrunite condiţiile, prevăzute de art. 24 alin. (1) al Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010, pentru a antrena răspunderea juridică civilă a pârâtei *****.

În conformitate cu art. 24 al Legii cu privire la libertatea de exprimare, (1) *Reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informaţia;*

b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare;

c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau

d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient;

e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

Potrivit art. 5 alin.(1) Cod de procedură civilă, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.*

Art. 6 Cod de procedură civilă prevede că, *instanţa judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligaţii, prin declararea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalităţi, prevăzute de lege.*

La caz, instanţa atestă că, în conformitate cu art. 26 alin.(4) Cod de procedură civilă, *egalitatea părţilor în drepturile procedurale garantate prin lege a fost asigurată în totalitate fiind create astfel, posibilităţi egale participanţilor la proces, suficiente şi adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susţinerea poziţiei asupra circumstanţelor de fapt şi de drept, astfel încât nici una dintre părţi nu a fost defavorizată în raport cu cealaltă.*

Inclusiv, instanţa reţine că, participanţilor la proces le-a fost respectat norma art. 27 alin. (1) Cod de procedură civilă, şi anume, *disponibilitatea în drepturi afirmată prin posibilitatea participanţilor la proces, în primul rând a părţilor, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecăţii, precum şi de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea şi mijloacele procedurale de apărare.*

Conform alin. (1) art. 117 Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.*

Alin. (2) din prezentul articol prevede că, *în calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.*

Alin. (1) din art.118 Cod de procedură civilă indică că*, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.*

Art. 121 Cod de procedură civilă statuează că*, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială*

concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Potrivit textului normei prevăzute de art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, *circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.*

Conform prevederilor art.130 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

Art.130 alin.(3) Cod de procedură civilă indică că, *fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.*

Alin. (5) al prezentului articol statuează că, *proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realităţii.*

Conform prevederilor art.131 alin.(1)-(3) Cod de procedură civilă - *Explicaţiile date de părţi şi intervenienţi asupra circumstanţelor care le sînt cunoscute şi care au importanţă în proces urmează a fi verificate şi evaluate deopotrivă cu celelalte probe. Explicaţiile pot fi date oral sau în scris. Dacă partea audiată are mai mulţi coparticipanţi procesuali, instanţa, în funcţie de circumstanţele cauzei, determină necesitatea interogării tuturor coparticipanţilor sau numai a unora din ei. Instanţa poate considera suficiente pentru proces circumstanţele determinate în baza explicaţiilor uneia dintre părţi dacă cealaltă deţine proba solicitată de instanţă, dar nu o prezintă. Dacă partea obligată să dovedească afirmaţiile sale deţine, dar nu prezintă în judecată, probele necesare, instanţa este în drept să-şi întemeieze concluziile pe explicaţiile date de partea adversă.*

La caz, în scopul probării celor invocate, reclamanta urma să prezinte instanţei, probe incontestabile care ar confirma cele susţinute. În acest sens, este imperios de precizat că, instanţa nu este în drept să acumuleze probe, să deducă sau să presupună pretinsa încălcare sau alte cerinţe invocate de reclamant.

Instanţa reiterează că, probele în cauzele civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. Astfel, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Totodată, instanţa reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului. La fel, instanţa apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probă nu are pentru instanţă o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă cu privire la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privind legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.

În consecinţă, analizând argumentele părţilor şi raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speţa, instanţa conchide asupra faptului că, reieşind din probele prezentate de către reclamantă, inclusiv din faptul că, instanţa i-a acordat posibilitatea de a explica neclarităţile apărute în cadrul şedinţei de judecată din sarcina probelor care îi revin, se constată necesitatea de a respinge acţiunea civilă în partea constatării caracterului ilicit al faptelor/afirmaţiilor/invectivelor pârâtei, ca neîntemeiată şi lipsită de suport probatoriu.

Pe motivul că, în cadrul examinării cauzei civile, nu a fost dovedit faptul că, anume pârâta a răspândit informaţia defăimătoare şi falsă, temei ce a stat la baza respingerii acţiunii în această parte, instanţa concluzionează că şi cerinţele reclamantei privind obligarea pârâtei să şteargă materialele defăimătoare publicate, publicarea hotărârii, dezminţirea informaţiei denigratoare, precum şi repararea prejudiciului moral sunt neîntemeiate, pe motivele de fapt şi de drept, constatate supra.

Cu referire la cerinţa reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanţa reiterează prevederile art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă care indică că, *instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată.*

Norma art.96 alin.(1) Cod de procedură civilă statuează că, *instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.*

Conform normelor enunţate, instanţa găseşte necesară şi întemeiată respingerea capătului de cerere cu privire la încasarea din contul pârâtei în beneficiul reclamantei a cheltuielilor de judecare a cauzei, având în vedere respingerea acţiunii părţii reclamante ca fiind neîntemeiată.

Raportând cele menţionate anterior la cazul supus examinării, instanţa de judecată ajunge la concluzia de a respinge integral, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată înaintată de reclamanta *****.

În altă ordine de idei, instanţa de judecată reţine că, pârâta *****, reprezentată de avocatul Chiriac Nicolae, a solicitat să-i fie compensate cheltuielile de judecată suportate la examinarea prezentei cauze, şi anume, cheltuielile de asistenţă juridică în mărime de 15500,00 lei.

În confirmarea suportării cheltuielilor de asistenţă juridică, partea pârâtă a prezentat bonul de plată seria/nr. GL 085104 din 23 februarie 2024, în original, conform căruia ***** a achitat în contul Biroului Asociat de Avocaţi „Nicolae Chiriac” onorariu pentru asistenţa juridică la examinarea prezentei cauze, în mărime de 15500,00 lei, ce urmează a fi compensat parţial din contul reclamantei *****.

În susţinerea soluţiei sale, instanţa relevă jurisprudenţa constantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului (cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin şi alţii versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.), în care s-a statuat că, partea care a câştigat procesul nu va putea obţine rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea şi caracterul lor rezonabil.

Astfel, pornind de la practica CtEDO, soluţionând cererile de compensare a cheltuielilor pentru asistenţă juridică acordată în cadrul proceselor civile, instanţele trebuie să reţină dacă pretinsele cheltuieli au fost necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime.

De altfel, pentru determinarea cuantumului compensaţiei acordate, instanţa de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ţine cont de: a) complexitatea cauzei, noutatea şi dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speţă; b) aportul avocatului la soluţionarea cauzei; c) timpul şi munca depusă de avocat; d) rezultatul obţinut; e) restricţiile de timp impuse de client şi de circumstanţele cauzei; f) natura şi durata relaţiei dintre avocat şi client; g) experienţa, reputaţia şi abilitatea avocatului; h) justificarea şi ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; i) suma despăgubirilor pretinse/obţinute în cauză şi alţi factori, la discreţia instanţei.

Pentru dovada cheltuielilor suportate se evidenţiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea acestora a următoarelor documente: dovada achitării onorariilor avocatului (copii de pe dispoziţiile de plată prin virament sau bonurile de plată);

copia de pe facturile de strictă evidenţă, emisă pentru clienţi-persoane juridice şi în alte cazuri stabilite de legislaţie; *lista detaliată a actelor/acţiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul).*

La caz o listă a actelor/acţiunilor efectuate de avocat, astfel că, instanţa, reieşind din aportul avocatului la soluţionarea cauzei, timpul şi munca depusă de avocat, ajunge la concluzia de a compensa pârâtei cheltuielile de asistenţă juridică integral în mărime de 1000,00 lei, aceasta fiind o sumă reală şi rezonabilă.

În conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1), art. 96 alin. (1), art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată

h o t ă r ă ş t e :

Cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva ***** cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, dezminţirea informaţiei, repararea prejudiciului moral şi compensarea cheltuielilor de judecată se respinge ca neîntemeiată.

Se încasează de la ***** în beneficiul ***** cheltuielile de asistenţă juridică în mărime de 1000 (una mie) lei.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile din data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
judecător Eugenia Culinca